

[J. S. Foget.]

Jeg kan fuldkommen slutte mig til denne Udtalelse, det er ganske urimeligt, men jeg vil ogsaa tro, at den højtærede Landbrugsminister i Dag vilde indrømme, at den Gældssaneringslov, han dengang fik gennemført, ikke har været det Værn, som man kunde forvente den skulde være. Jeg skal ikke gentage alle de Anker, der har været rettet imod den og dens Administration — nogle af disse Skavanker er delvis afhjulpet —, men den Omstændighed, at Gældssaneringsobligationerne er noteret helt ned til 85, er en meget alvorlig Hindring for, at denne Lov kan udnyttes i Øjeblikket. Det er i meget faa Tilfælde, at Kreditor vil tage Tabet, og tvinges han endelig dertil, er han saa meget mere uvillig til at gaa ind paa nogen Dekort. Gældssaneringslovens Virkninger er derfor meget begrænsede, og jeg henstiller indtrængende, at man indfører den oprindelige Form for Dækning af Obligationerne, saa disse kan udleveres til pari.

Jeg vil gerne saa dybt alvorligt og indtrængende, som det er mig muligt, understrege Nødvendigheden heraf. Gældssaneringsloven kan være et effektivt Værn, den har været et effektivt Værn for mange Hjem, men naar der er en Obligationskurs paa 85, vil enhver kunne forstaa, at Kreditor ikke vil tage et saadant Tab, hvis han i Forvejen skal slaa noget af paa sin Fordring, og det vil være Laantageren umuligt at tage det Tab, der fremkommer, naar Kursen kun er 85, hvis han skal udbetale fuldt ud til Kreditorerne. Jeg ved vel, at Justitsministeren ikke har denne Lov under sig, men jeg mener det opportunt at fremdrage Forholdet netop i denne Forbindelse, fordi det er saa alvorligt og staaer i saa nøje Samklang med Betimeligheden af en Henstandslov. Det er paa høje Tid at ændre det Forhold, at Kursen paa Saneringsobligationerne er slaaet saa stærkt ned, som den er i Øjeblikket.

Derudover har der været Akkordlove gennemført, men de er ophørt, og de er heller ikke længere noget Værn. Jeg har netop i Dag faaet Brev fra en Mand, som lige har haft Tvangsauktion. Han søgte Gældssanering, Sagen trak i Langdrag, den blev afvist i første Instans, og de paaløbne Renter maatte saa indbetales. Han betalte 2 Terminer i Løbet af ganske kort Tid, og alligevel tog man Ejendommen fra ham i Januar for December Termins Restancer. Dér ser man, hvor haardhændet en Kreditor kan gaa frem. Havde de Ændringer, der senere er indført i Gældssaneringsloven, været gældende i Efteraaret, saa han havde

kunnet faa sine Terminsydelser, eller blot een af sine Terminsydelser med ind under Loven, saa kunde han være blevet reddet. Nu blev han smidt paa Gaden. Det er et typisk Eksempel paa et Offer for, at man ikke straks gennemførte Foranstaltninger, der var effektive nok. Jeg er heller ikke i Tvivl om, at man, hvis Regeringen ikke vil forbedre det foreliggende Forslag allerede i denne Omgang, vil blive nødt til at forbedre Loven inden saa mange Maaneder. Thi hvis ikke man vil gøre det af Hensyn til Landmændene, bliver man sikkert nødt til at gøre det af Hensyn til Kreditinstitutionerne.

Det, jeg har imod dette Forslag, er ikke Bestemmelsen om, at Panteretten bevares, selv om der ydes Henstand, men det er dette, at der simpelt hen ingen Henstand ydes paa Basis af denne Lov. Enhver ved jo dog, at Kreditforeningerne ikke raader over saa forfærdelig mange likvide Midler, og at det sikkert ikke vil blive i ret stor Udstrækning, Kreditforeningerne paa Basis af egne Midler vil være i Stand til at give Henstand. Der er sikkert heller ikke mange af de øvrige Kreditorer, der er i Stand til at give ret megen Henstand af egne Midler, og jeg maa maaske henvise til, at jeg paa en Forespørgsel om Henstand har faaet et officielt Svar fra en Kreditforening, hvori man erklærer, at man af Hensyn til Kreditforeningens Likviditet ikke kan gaa med til en almindelig Henstand. Derfor tror jeg i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Hasle, at Loven ikke vil blive effektiv; jeg tror, at med den Form, Loven faar, vil Kreditorerne simpelt hen nægte at give Henstanden, da det er en fuldkommen frivillig Ordning.

Derfor tror jeg ikke, selv om jeg har anerkendt, at Regeringen er kommet med Lovforslaget, og derigennem har ønsket at anerkende den Velvilje, der er blevet lagt for Dagen, at dette Lovforslag virkelig vil faa nogen effektiv Betydning. Det er nødvendigt, hvis man mener noget alvorligt med Forslaget, at skaffe Dækning for Henstanden gennem en Likviditetsfond, og at Kreditforeningerne kan faa Adgang til at optage midlertidige Laan, ligesom efter Henstandsloven af 1933; det er efter min Overbevisning absolut nødvendigt, hvis Henstanden skal faa nogen Betydning. Og hvis man vil gennemføre en Fredlysning, saaledes som Landbrugsorganisationerne har krævet det, der har blot mindste Værdi, maa der indføres Tvangsmomenter, saaledes at et Henstandsudvalg kan bevilge Henstand uden Kreditors Samtykke. Enhver ved jo,